

ข้อคิดยามเช้า วันอาทิตย์ ที่ 2 สิงหาคม ค.ศ.2015

ธรรมทูตคนหนึ่ง
ที่ทำงานในประเทศอินเดีย
มีโอกาไปเยี่ยม
เพื่อนธรรมทูตคณะเดียวกัน
ที่ทำงานในประเทศจีน
เพื่อนได้พาเขาไปเที่ยวชม
เมืองสำคัญและสวยงาม
ของประเทศจีน
เขารู้สึกถึงความเจริญ
และการพัฒนาที่รวดเร็ว
ของประเทศนี้มาก

เมื่อกลับมาประเทศอินเดีย เขาได้เล่าให้เพื่อนร่วมงานฟังถึงความประทับใจ และชี้ให้เห็นว่าประเทศจีนดีกว่าประเทศอินเดีย เขาให้เหตุผลว่า

“จริงอยู่ ประเทศจีนปกครองด้วยระบบคอมมิวนิสต์ แต่ประชาชนที่นั่นอยู่ดีกินดี เศรษฐกิจนับวันยิ่งดีขึ้นเรื่อย ๆ อีกไม่นานจะกลายเป็นมหาอำนาจทางเศรษฐกิจหมายเลขหนึ่งของโลก แข่งหน้าประเทศสหรัฐอเมริกาอย่างไม่ต้องสงสัย ซึ่งต่างจากประเทศอินเดียที่ปกครองด้วยระบบประชาธิปไตย สภาพเศรษฐกิจกลับแย่ลงและประชาชนส่วนใหญ่ยากจน คนรวยจริง ๆ มีเพียงแค่มือถือเท่านั้น เพราะฉะนั้น ระบบคอมมิวนิสต์ไม่น่ากลัวอย่างที่คิดเราไม่ควรต่อต้านระบบการปกครองนี้”

เพื่อนธรรมทูตอีกคนหนึ่งไม่เห็นด้วยกับความคิดของเขาจึงพูดกับเขาว่า

“ทำไมคุณพูดอย่างนี้? สมมติว่าพวกเราขังคุณไว้ในคุก
ให้อาหารและเครื่องดื่มทุกอย่างที่คุณต้องการคุณยังอยากอยู่ในคุกต่อไปอีกไหม?”

ธรรมทูตคนนั้นเงิบและเริ่มเข้าใจว่ายังมีบางสิ่งที่สำคัญมากกว่าอาหารฝ้ายกาย สิ่งนั้นคือ เสรีภาพ ซึ่งเป็นอาหารฝ้ายจิตที่จำเป็นสำหรับมนุษย์ ชาวอิสราเอลในบทอ่านแรกของวันอาทิตย์นี้มีความคิดไม่ต่างจากธรรมทูตที่ไปพักร้อนในประเทศจีนคนนั้น พวกเขาปล่อยให้ความต้องการอาหารฝ้ายกายครอบงำจนมองข้าม “เสรีภาพ” ซึ่งเป็นอาหารฝ้ายจิตที่พวกเขาเพิ่งได้รับจากพระเจ้า พวกเขาต่อว่าโมเสสและอาโรน ว่า

“พระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าประหารพวกเราในแผ่นดินอียิปต์เมื่อนั่งอยู่รอบหม้อเนื้อและกินอิม
ยังดีกว่าที่ท่านพาเราออกมาในถิ่นทุรกันดารนี้เพื่อให้พวกเราทุกคนอดตาย”

(อพย 16:3)

ความหิวโหยทำให้ชาวอิสราเอลอยากกลับไปเป็นทาสในประเทศอียิปต์อีกครั้งหนึ่ง มากกว่าการมีเสรีภาพในถิ่นทุรกันดาร สำหรับพวกเขาการเป็นทาสพร้อมกับอาหารดี ๆ มีค่ามากกว่าเสรีภาพที่มาพร้อมกับความอดอยาก มุมมองนี้แตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับมุมมองของพระเยซูเจ้า ไม่ได้หมายความว่าพระองค์มองข้ามความสำคัญของอาหารฝ่ายกายเพราะทั้งสองประการต้องมีควบคู่กันไปจึงจะเกิดความสมดุลในชีวิต สำหรับพระองค์ อาหารฝ่ายจิตมีความสำคัญมากกว่า พระองค์ตรัสว่า

**“มนุษย์มิได้ดำรงชีวิตด้วยอาหารเท่านั้น
แต่ดำรงชีวิตด้วยพระวาจาทุกคำที่ออกจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า”**
(มธ 4:4)

และอีกตอนหนึ่งว่า

**“อาหารของเราคือการทำตามพระประสงค์ของพระผู้ทรงส่งเรามา
และการประกอบภารกิจของพระองค์ให้สำเร็จลุล่วงไป”**
(ยน 4:34)

การทิวินมปังเลี้ยงประชาชนผู้หิวโหยของพระองค์นั้นเพื่อเป็นเครื่องหมายที่ชี้ถึงอาหารฝ่ายจิตที่สูงส่งกว่า ซึ่งพระองค์กำลังจัดเตรียมไว้สำหรับมนุษย์ทุกคน

**ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน
พระสังฆราชขอแซฟ ลีอชัย ธาตุวิสัย
ประมุขสังฆมณฑลอุดรธานี**